

Edgar Cosma

(1925-)

Quand vous serez bien vieille

(tekst Pierre de Ronsard 1524-1585)

Quand vous serez bien vieille,
au soir, à la chandelle,
Assise auprès du feu,
dévidant et filant,
Direz, charmant mes vers,
En vous émerveillant:
Ronsard me célébrait
du temps que j'étais belle.

Lors, vous n'aurez servante oyant
telle nouvelle, déjà sous le labour
à demi sommeillant.
Qui au bruit de mon nom
ne s'aïlle réveillant,
bénissant votre nom
de louange immortelle.

Je serai sous la terre et,
fantôme sans os,
Par les ombres myrteux
je prendrai mon repos;
Vous serez au foyer
une vieille accroupie,
Regrettant mon amour et
votre fier dédain.

Vivez, si m'en croyez,
n'attendez à demain;
Cueillez dès aujourd'hui
les roses de la vie.

Als je oud zult zijn,
's avonds bij een kaars,
Gezeten bij het vuur,
het spinnewiel bedienend,
Zul je, terwijl je mijn verzen zingt,
En terwijl je je verbaast, zeggen:
Ronsard roemde mij,
Toen ik nog mooi was.

Dan zul je geen dienstbode hebben,
zulk een nieuws horend,
en van al het gezwoeg
al nagenoeg ingedommeld,
die op het geluid van mijn naam
wakker wordt, en jouw naam met
eeuwige roem prijst.

Ik zal dan onder de grond liggen,
een spook zonder beenderen,
In de schaduw van myrtestruiken
zal ik mijn rust nemen.
Jij zult dan als een oude vrouw
bij de haard neerhurken,
terugverlangend naar mijn liefde
en je hooghartige minachting betreurend.

Leef nu, neem dat maar van me aan,
wacht niet op de dag van morgen;
Pluk vanaf vandaag nog
de rozen van het leven.